

BRÁNA

Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze Braníku

číslo 10/2000

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový život

Bohoslužby:

neděle 9:30; modlitební chvíle 8:30

Mládež: pondělí 19:00

Dorost: úterý 17:00

Biblická hodina: středa 18:00

Biblická výchova dětí: čtvrtek 16:00

Adresa sboru:

Modřanská 118, Praha 4-Braník

PSČ: 147 00, tel.: 44 46 10 37

Farář: Luděk Rejchrt

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, číslo účtu 135027438/5100

Sborový život o vánocích a v novém roce

Ne 17.12. 9.30 nedělní pobožnost, ve 14.00 a 16.00 vánoční hra

Ne 24.12. 9.30 nedělní pobožnost

Po 25.12. 9.30 Hod Boží vánoční (VP)

Ne 31.12. 9.30 nedělní pobožnost

Po 1.1. 9.30 pobožnost na Nový rok (VP)

Ne 7.1. 9.30 rodinná neděle

Skupinky

U **M.&K. Mazných**, středa od 17:15

U **J.&J. Horálkových**, středa od 17:15

U **T.&Z. Bedrníkových**, čtvrtek od 18:00

Skupinka v **Braníku**, pátek od 17:00, kolektivní koordinace.

Návštěvníci jsou vítáni, přesvědčte se ale předem, zda se skupinka koná.

Vánoční hra

bude provedena v neděli 17.12. ve 14:00 a 16:00

Elektronická verze Brány

je k dispozici na Internetu. Adresa je
<http://branik.evangnet.cz>.
Blíže informace u Egona Čierného.

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník, 10. číslo roku 2000.

VEDOUcí REDAKTOR: Jana Kusáková

REDAKČNÍ RADA: Růžena Černá, Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Říčan, Míša Bedrníková

VÝKONNÁ REDAKCE: Matěj Cepl

ZVEŘEJNĚNÉ NÁZORY NEMUSÍ SOUHLASIT S NÁZOREM REDAKCE, ALE VĚTŠINOU SOUHLASÍ.

Uzávěrka dalšího čísla bude asi někdy v lednu.

[Převod do HTML: [Egon Čierný](#), [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

KÁZÁNÍ

Čas pracuje pro nás

Čtení: Jer 33, 14-16, Ř 13, 11-14, Luk 21, 25-36, text pro kázání: Ř 13, 11-14

"Blízko je Pán a jeho den", zpívali tu společně všichni přítomní. Ale jaký vlastně pán je blízko a jaký den?

Začalo to tak hezky - představitelé církví spolu kráčeli do kostela v bratrském průvodu, navzdory tomu, co se povídá o neshodách mezi církvemi. První čtení z bible se nám také líbilo: vyroste výhonek spravedlnosti - to je přesně to, co potřebuje celý svět. Byla řeč i o tom, že město Jeruzalém bude v bezpečí; a víme, jak právě Jeruzalém - symbol konfliktu národů i náboženství - potřebuje pokoj a bezpečí.

Ale pak to přišlo - druhé čtení: "Opusťte špatné cesty, opusťte nemravnosti, nepropadejte vášním." Do věci vstupuje člověčina - všem nám tak vlastní. A přišlo poslední čtení z bible a na nás to padlo: strach a peklo, úzkost národů, řev valícího se moře - jako by se spojili strašáci všech zemí.

To se nám ten hezký začátek pěkně vybarvil! "Víte přece, co znamená tento čas", říká apoštol Pavel v přečteném textu. Víme to? Co je vlastně náš čas a jaké je jeho znamení?

Tento čas znamená především náš život. Zvláštní dar strávit maličkou část z věčného času v lidském životě. Být na vlastní kůži přítomen krásám i bolestem života po jistou dobu, vykrojenou z věčnosti. Zkoušet žít od mládí ke stáří, zkoušet obstát před sebou i před druhými, obstát s ohledem na smysl života a jeho hodnotu. Obstát před Hospodinem, jehož tušíme za vším jako dobrého dárce života. To

je tento čas, zvětšenina jednoho políčka v kosmickém filmu.

A další zvětšenina: tento čas znamená naši současnost, konec 20. století a vlastně století celé, snad nejnepochopitelnější ze všech. Rozvoj a růst, v dobrém i ve zlém. Pokrok v záchraně zdraví a životů i v jejich maření. Intenzivní růst lásky ve světě, ale i růst jejího opaku. Růst spotřeby i chudoby - to také znamená tento čas.

Poslední zvětšenina, nejmenší políčko kosmického filmu - podzim roku dvoutisícího. Čas smutného počasí s růstem depresí citlivých, růst předvánoční intenzity práce doma i v zaměstnání, horečka obchodníků i zákazníků, bláznec v ulicích i doma. A advent - mnozí ani nevědí, kdy tento čas začíná, ale především: co znamená? A každý z nás - někdo je zdravý, někdo nemocný, někdo se zotavuje po operaci, jiný se na ni chystá, někdo si hledá zaměstnání, jiný neví, kam dřív skočit. Je tady nějaké společné znamení doby?

"Noc pokročila, den se přiblížil." Čas někam pokračuje a míří. Nevrací se - ani pohádka mládí, ani spirála dějinného času. Čas má svůj směr a smysl, neběží v kruhu, život se neopakuje. Čas pracuje.

Z fyzikální veličiny se stává životní hodnota.

Ale pro koho vlastně pracuje čas? Tohle znamená ovšem nevyčteme ani z dějin ani z osobní situace. To nám musí někdo oznámit nebo připomenout. Tak tady to je: *noc pokročila, den se přiblížil*. Abyste věděli, co nelze odečíst ani z hvězd ani z dějepisu - čas pracuje pro nás! Pro život, pro světlo, pro den, pro lásku a pro spravedlnost! Noc pokročila, den se přiblížil!

Ale pro všechno na světě, kde to je vidět? Nu, je třeba se opravdu dívat hodně pečlivě. Protože není ještě den. Noc jenom pokročila, den se jenom přiblížil. Ale noc je pořád tady, ještě se nerozednilo, jen šírá. Má pravdu evangelium ve slovech o úzkosti a strachu národů. Noc ještě vládne, tmy ještě přikrývají zemi, to vidíme dobře: temnoty zloby, nenávisti, sobectví, brutality, lhostejnosti i lajdáctví. Jen někdy je na chvíli zaplašíme nebo před nimi zavíráme oči, ale jsou tu, ty temnoty; přikrývají zemi a mrákota národy.

Ale noc má na kahánku, po noci přijde den, a možná už zahlédáme první šednutí nočních stínů. Jen je třeba se dobře dívat.

Ale nejen dívat. "Už nastala hodina, abyste procitli ze spánku." Kupodivu, nadějný výhled neuklidňuje život a netiší aktivitu. Máme být jako obětaví pekaři nebo tramvajáci, kteří s přiblížením rána vstávají v době, kdy jiní lidé dávno ještě spí. Nehezky se poslouchá ranní budík, nehezky se i jen poslouchá o vstávání. Ale naděje rozednívání budí každého, kdo by si chtěl přispat, jako že se o svítání postará sám Pán života. Ne, nejde to, přispat si! Kdo věří, že den se blíží, přesto, že noc pokračuje, ať se probudí! Kdo má naději pro život, komu zbyly ještě nějaké síly věřit, že tento svět je v dobrých rukou, ať si nařídí budík na dnešek a kouká vstávat.

Vy jste uvěřili! Totiž právě tomu, že svět je v dobrých rukou. I kdyby všechno svědčilo o opaku, i kdyby se Zlo na hlavu stavělo, je tu naděje vítězství pravdy a lásky. I když obojí pracně hledáme, i když pravdu nikdo nikdy nedržel v ruce a držet nebude, i když pořád hledáme - mladí i starí - obsah toho velkého slova "lásky", ony tu jsou a platí nezpochybnitelně. Tohle jsme poznali v mužovi z Nazarétu, narozeném v Betlémě, na jeho příkladu a na jeho moci. On se nám neměl stát idolem, neměl být relikvií, za níž nebo proti níž budou někdy bojovat meče a pušky na celém světě. On se nám stal obrazem, (vpravdě zjevením), lásky nejvyšší, vpravdě božské, totiž Boží.

Ale přiznejme, že nejtěžší probouzení je právě při tom šíření. Když je plný den a slunce praží do oken, to se to vstává! Ale vstávat za tmy, když ještě nic nesevědí o plném světle, to je nejtěžší. A vstávat se skutky světla, když jsou ještě v kurzu skutky tmy? Být průkopníkem světla, být první s touhle pochodní? Do toho se nikomu nechce. Vždyť: "žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblect se v Pána

Ježíše Krista a nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním." Zní to moralisticky, už je zase řeč o pití, o hýření a o nemravnostech, jako by to byly největší problémy celého lidstva.

Výstižné slovo je "bezuzdnost", "bez uzdy", utržený z uzdy, ze řetězu. Ze řetězu se může utrhnout úplně všechno, včetně věcí hezkých, a dobrých. I touha po štěstí, po radosti, i zbožnost - i víra se mohou utrhnout z uzdy!

V tom je klíč ke skutkům světla, že jsou drženy na uzdě. Proti skutkům tmy stojí totiž "oblecte se v Pána Ježíše Krista" a "nevyhovujte svým sklonům, abyste nepropadali vášním." Buď bezuzdnost, nebo Ježíš Kristus. Buď poletí koně mého života cestou necestou, vedeni svým pudem, nebo půjdou cestou, značenou mužem z Nazarétu. Tahle cesta není vyhrazena jako možnost nebo úkol pouze křesťanům. To je cesta nového uchopení všeho, co vypadá jako přirozené nebo nevyhnutelné. Máme a smíme své zvyky, trendy i sklony znovu převážít novými váhami: jsou to činy světla nebo tmy? Každý sám i všichni dohromady - jako občané, společnost nebo církve bychom měli být ve svém životě kompaktní a konzistentní.

Za chvíli zazní přímluvné modlitby. Představitelé církví budou vyslovovat jednotlivé prosby. Jsou svědectvím také o té úzkosti národů. Ale jsou i svědectvím o tom, že chceme být připraveni ke skutkům světla, aby noci ubývalo. Nemáme na to dost sil, samozřejmě. Ale Pán je blízko, to znamená náš čas! Nejen my jsme přicházeli ve společném bratrském průvodu do kostela, On přichází za námi, napřimuje klesající, zpevňuje ty, kteří síly už už ztrácejí.

Pak ten radostný začátek, který se nám tak "pěkně vybarvil", dostane svůj závěr doopravdy nadějný. Amen.

Toto kázání o nadějném očekávání nového dne pronesl evangelický farář Pavel Klinecký první adventní neděli na ekumenických bohoslužbách přenášených televizí v kostele sv. Vavřince, 1. prosince 2000.

SBOROVÉ AKCE

Pozvěme své známé a hovořme s nimi o křesťanství

V minulé Bráně 9/2000 jsme uvedli projekt Hovory o křesťanství. Připomínáme, že jeho hlavní myšlenkou je uspořádat v našem kostele začátkem roku 2001 několik večerů, na něž by bylo možno pozvat své známé z řad hledajících či nevěřících lidí a hovořit s nimi na daná témata týkající se křesťanství. Diskusi by předestřel a účastnil se jí pozvaný znalec dané tematiky. Klíčové je přitom zajištění příjemného, přátelského a svobodného prostředí. Nyní se k projektu již definitivně vyjádřilo staršovstvo a byly stanoveny konkrétní termíny a další údaje:

Staršovstvo na své schůzi v pondělí 11. prosince 2000 vyjádřilo souhlas a podporu tomuto projektu. Bere projekt za svůj. Je připraveno uhradit náklady sním spojené (elektřina, jídlo). Tímto staršovstvu děkujeme.

Večerů bude pět až šest (s možností přidání dalších) a budou se konat každý druhý čtvrtek počínaje 18. lednem 2001 v našem kostele od 18:00 do 20:30 hod. Je možno se účastnit libovolného večera a to i pouze jeho části. Účast i občerstvení budou zdarma, přičemž bude možné dát dobrovolný příspěvek. Bližší informace jsou v předešlé Bráně. Termíny, témata a pozvání znalci jsou následující (změna programu či osoby znalce vyhrazena):

1. večer:

čtvrtek 18. ledna 2001, téma Bible, uvede bratr Jan Horálek

2. večer:

čtvrtek 1. února 2001, téma Bůh, (dotyčného znalce jsme dosud neoslovili - uvedeme na nástěnce)

3. večer:

čtvrtek 15. února 2001, téma hřích, trest, náprava a odpuštění, uvede bratr Jaro Křivohlavý

4. večer:

čtvrtek 1. března 2001, téma Ježíš Kristus - člověk, Bůh, Beránek, uvede bratr Luděk Rejchrt

5. večer:

čtvrtek 15. března 2001, téma církve, uvede bratr Robert Zika

6. večer:

(z podnětu bratra Proška) čtvrtek 29. března 2001, svědectví pozvaného hosta o své cestě víry a rozhovor

Již od neděle 17. prosince 2000 by měly být v kostele k dispozici pozvánky, které si můžete vzít a předat je lidem, které byste na Hovory rádi pozvali. Povzbuzujeme Vás nyní k tomu, abyste využili této příležitosti a osobně pozvali své blízké a pokud možno se nimi večerů zúčastnili. Prosíme Vás o přímluvné modlitby za zdar projektu. Před konáním jednotlivých večerů bychom provedli orientační odhad počtu příchozích kvůli příslušné přípravě. S dotazy a náměty se můžete obrátit na členy staršovstva a též na nás, organizátory projektu (Jana Kusáková: kusakova@porq.cz, Jiří Matoušek: jirka_m@email.cz, Michal a Klára Mazní: mmazny@legend.cz, k nim i tel. 57 32 60 59). Děkujeme za pozornost.

Skupinka u Mazných

Možnosti pro léto

Milí bratři a sestry,

využívám možnosti oslovit Vás prostřednictvím našeho sborového časopisu a chci Vás i Vaše známé pozvat na cestování po tuzemsku i zahraničí v nadcházejícím roce.

V tomto roce jsme poprvé podnikli týdenní sborový zájezd do evangelického střediska v Bystřici pod Hostýnem. Všeobecná spokojenost účastníků byla zjevná. Srdečně Vás proto zveme na druhý ročník v termínu od 18. do 25. srpna 2001.

Druhá nabídka míří do zahraničí. Můžete se zúčastnit desetidenního poznávacího zájezdu do Itálie ve dnech 1. až 10. června 2001. Doprava autokarem - bez jízdy přes noc. Hotelové ubytování s polopenzí ve dvou- a trojlůžkových pokojích, při tranzitu v hostelu se snídaní. Navštívíme řadu významných míst, např. Řím, Perugii, Orvieto, San Gimignano, Herculaneum a především budeme čtyři dny poznávat překrásný ostrov v Neapolském zálivu a jeho proslulými termálními lázněmi s jeho proslulými termálními lázněmi. Cena zájezdu bude cca 10 000,- Kč na osobu.

Veškeré informace o obou zájezdech získáte u mě vždy po nedělních bohoslužbách nebo na telefonním čísle 22 25 26 45 (do zaměstnání) nebo 44 46 57 17 (domů) popř. 0605/860 534.

Zapište si oba termíny do svých diářů pro rok 2001 a neopomeňte se přihlásit:

na zájezd do Itálie do 7. ledna 2001

na zájezd do SOLA GRATIA do 30. dubna 2001

Na osobní setkání s Vámi se těší

Zdeňka Kučerová

NÁZOR

Jáhnen Jan Horálek a jednota

Když bratr Jan Horálek v roce 1996 ukončil Biblickou školu v Hradci Králové, bylo mu celkem jasné, že by svůj život chtěl uvést do souladu s duchovní službou v církvi. V jeho případě to znamenalo pozici jáhna v Českobratrské církvi evangelické. Protože ale věděl, že do služby se člověk nemůže vnutit, ale musí být do ní povolán, nastoupil cestu, která mu byla církevními hodnostáři doporučena. Konkrétně to znamenalo, že se stal presbyterem hvozdnického sboru a službou v něm se připravoval k pozdější samostatné duchovenské dráze. Počátkem letošního léta se vše zdálo být na dobré cestě: o Honzu projevil zájem sbor v Suchdole nad Odrou, což se jeví jako poměrně šťastné, neboť orientace sboru má blízko ke způsobu vyznávání, který je Honzovi vlastní. Nakonec však z povolání na sbor sešlo, neboť synodní rada k tomu nevydala souhlas. Stalo se tak na základě písemného stanoviska, které Jan v roce 1997 sepsal, které synodní rada měla celou dobu k dispozici a které s ním již dříve, před přijetím za jáhna, projednávala. Jedná se o jeho postoj ke křtu nemluvňat. Protože synodní rada hodlá předat Honzovy materiály pastýřské radě, lze se dohadovat, že bratr Horálek se příliš dlouho z možnosti být volen jáhnem ČCE těšit nebude. Tento článek však nepíšu proto, abych jakýmkoliv způsobem postup synodní rady kritizoval. Necítím k tomu opravdu sebemenší povolání a rozhodně by se taková polemika nehodila na stránky sborového časopisu. Beru to tak, že v postojích synodní rady došlo ke změně, jež byla způsobena změnou nazírání na celou problematiku, a že k této změně pohledu došlo na základě několika různých událostí v církvi (odchod části benešovského sboru a spory v Jednotě bratrské). Nechci ani ovšem říci, že jsem rozhodnutí synodní rady přivítal; prostě ho beru jako fakt.

V tomto článku mi nejde o meritum sporu, totiž o křest dětí. Možná, že se k tomu vyjádřím v některém z dalších čísel Brány, ale i pak tomu chci rozumět v konkrétním kontextu našeho sboru. O co mi jde zde, je především otázka jednoty církve. Honza Horálek zmínil, že synodní senior v rozhovoru s ním nadhodil, zda by nebylo řešení, aby se poohlédl po službě v jiné církvi, tedy jiné denominaci, či, jak říkali za starých dob čeští bratři, v jiné jednotě. Zajímá mě, jak se k takové eventualitě ve sboru postavit: máme ho v tom podporovat, či zrazovat? A co když to udělá - bude styk s jeho novým působištěm vnímán přejně nebo se ozvou karatelské hlasy, že se zase děje něco podezřelého, co může narušit jednotu? Právě z těchto důvodů bych Vám rád předestřel, jak já sám jednotu církve vidím, a jak ji emocionálně prožívám.

Z branického společenství se neodchází snadno a rychle, neboť je v něm spousta kladných věcí, se kterými nebývá snadné se rozloučit. Přesto těch odchodů zase není až tak málo. A po každém z těch, který odešel, přeci jen zůstává jakási prázdnota, což si člověk uvědomí zvláště u těch bratří a sester, ke kterým ho vázalo nějaké konkrétní pouto, ať už to byly docela všední zážitky anebo i společný kus cesty víry. Úplný odchod z církve Kristovy (i když kdoví, kdy to opravdu můžeme posoudit) je samozřejmě bolestnější, než když sestra nebo bratr přejde do jiné denominace. Ale ani to druhé není tak snadné, jak se někdy předstírá: o ekumenismu se totiž hodně a snadno mluví, ale od toho je k prožití jistotě, že jsme jedno tělo, strašně daleko.

Odchod ze společenství provokuje řadu otázek, zvláště když tušíme, že odchodu předcházely všelijaké hořkosti. Dovolte mi, abych se spíše tak trochu zkusmo, než nějak zacíleně, zeptal, zda takový odchod může být v souladu s Boží vůlí. Jestliže ano, znamená, že to s tou mou církví, potažmo s mým sborem, není úplně v pořádku? Nebo to spíše ukazuje na chybu u toho odcházejícího? Anebo

je to tak, že to množství církví a církeviček je zcela na místě, že to je dokonce možno považovat za jeden z projevů vanutí Ducha svatého, a že prostě máme svobodu: každý ať si ráčí vybrat, kde se cítí nejlépe a kde se může nejlépe uplatnit.

Pokud zastáváte ten poslední názor, tak asi nejsem úplně Váš člověk. Osobně věřím, že sborové společenství má smysl jen tak dalece, jak usiluje být částkou svaté církve obecné, nevěsty Kristovy. Je jen jedna nevěsta a je jen jedna církev. A i když vím, že v tomto čase se Boží záměr setkává s naší nedokonalostí, a že tedy je jednota církve narušena, nezbavuje mě to povinnosti, abych o ni v tom svém přirozeném světě usiloval. To ovšem neznamená, alespoň pro mne, bádání o rozdílech teologických důrazů (byť vím, že taková činnost může být velmi zajímavá, a někdy snad i záslužná), ale to, že vezmu vážně výzvu apoštola Pavla, abychom se přijímali vespolek, *jakož i Kristus přijal nás v slávu Boží*. To je velice silná výzva. Rozumím jí tak, že jako Kristus dal sám sebe, abychom byli přijati do Boží přítomnosti, tak i my nemáme litovat oběti, abychom přijali bratra či sestru. Přijmout někoho, ale neznamená jenom se na něj v neděli usmívat (což jistě také není k zahození); leckdy to může znamenat být připraven překročit svoje hranice: společenské, názorové, zvykové, komunikační, politické a někdy snad i věroučné. Pro mne je tudíž těžko přijatelná představa, že bych ze sboru odcházel proto, že mi tam někdo není sympatický, nebo že v něm nejsou lidé dost vzdělání, případně že si nečistí zuby nebo mají jiné teologické názory. Spíše cítím jako trvalé zahanbení, že jsem neučinil dost, abych svým bratřím a sestrám více a lépe rozuměl, abych vyšel v tom či onom případě dále než na půl cesty.

Snad tuším správně, že s mnoha lidmi v naší církvi bych se na obsahu předchozího odstavce shodl. Požadavek, aby se církev jako celek chovala na úrovni svých vrcholových institucí stejně jako na individuální sborové rovině však až tak velkou podporu mít nemusí. Vnímám to jako jakýsi zápas o identitu instituce. Jedinec, kterému je třeba pomoci, v nás může vyvolat nanejvýš pocit nedostatečnosti, pokud mu pomoci nemůžeme. Avšak jedinec, který přichází s názory, jež jsou v rozporu s naší zavedenou praxí, v nás může vyvolat pocity ohrožení, nesouhlasu, nejistoty. Vytěsníme-li takového člověka z naší církve (denominace), prohřešujeme se na jednotě církve obecné. (A všichni dobře víme, s jakým gustem se takových případů chápe svět stojící mimo křesťanství.) Přiznáme-li však takovému člověku, či skupině, místo v církvi (a není možno trvale vylučovat lidi s určitými názory z aktivní služby), tak církev možná vydáváme, podle míry našeho porozumění, všanc určitému ohrožení.

Spor o křest nemluvnat je příkladem toho, kdy církev podmiňuje členství nebo možnost služby přijetím určité praktiky, o které neučí, že by byla podmínkou pro plnohodnotný křesťanský život. Takové věci nejsou v dějinách křesťanstva výjimečné a je jim třeba, myslím, rozumět tak, že určitá praktika se stala zástupným symbolem pro daleko širší nesoulad v pojetí křesťanství. Protože je to praktika vymahatelná, lze s ní operovat při různých sporech, v jejichž pozadí asi leckdy stojí daleko podstatnější rozdíly. Proto se mi nezdá příliš rozumné o křtu diskutovat izolovaně, bez celé té spousty věcí, jež se k otázce vážou.

Co s tím? Máte-li z mých předchozích vět pocit určité bezvýchodnosti a bezmocnosti, nejste sami. Přesto bych se rád vrátil ke své původnímu východisku. Jak se sbor zachová, jak to bude vnímat, rozhodne-li se Honza Horálek vyhovět názoru, že nejlepší pro něj by byl odchod do jiné denominace. Myslím, že někteří budou takové rozhodnutí vidět jako potvrzení svých dávných obav. Jiní si třeba jen docela obyčejně oddychnou. A konečně další se velmi těžko budou zbavovat hořkosti vůči církevním orgánům, které ho k takovému rozhodnutí dovedly. Rád bych zakončil pozitivně, a nabídl ještě jeden postoj - byť třeba na prvý pohled příliš pozitivně nevypadá. Mám na mysli smutek. Smutek, že v církvi, těle Kristově, je tolik trápení. Smutek není nebiblický postoj; důkazem budiž například osmá kapitola Římanům, zejména pak verš 23: "*... i my, prvotiny Ducha mající, i myť sami v sobě lkáme ...*". Tím smutkem to nekončí, jak svědčí i verše následující. Ale možná, že se nedá obejít.

Aleš Drápal

PRO DĚTI

Vánoční hádanky

Znáte dobře vánoční příběh?

1. Od koho se Marie dověděla, jak se má její chlapec jmenovat?
2. Proč se Pán Ježíš jmenoval Nazaretský, když se narodil v Betlémě?
3. Nějakou dobu před narozením Pána Ježíše někdo oněměl a za nějakou dobu zase začal mluvit? Kdo to byl?
4. Kolik mudrců se přijelo Pánu Ježíši poklonit?
5. Jaké dary přinesli mudrci?
6. Kdo řekl Marii: "Požehnaná jsi nade všechny ženy?"?
7. Kdo se narodil dřív, Pán Ježíš nebo Jan Křtitel?
8. S kým se Marie a Josef setkali v chrámě?
9. Jaká zvířátka byla ve chlévě, kde se Pán Ježíš narodil?
10. Jaké poznávací znamení dal anděl pastýřům, aby poznali, že se narodil Spasitel?
11. Jaké dary přinesli pastýři?
12. Jak Herodes zjistil, kde se Pán Ježíš narodil?
13. Proč a jak dlouho byl malý Ježíš v Egyptě?
14. Kolik jmen z rodokmenu Pána Ježíše znáš (Matouš 1)?
15. Znáte nějaké proroctví o Pánu Ježíši?

Tyto hádanky a mnoho dalších podnětů, vyprávění, příběhů a her najdete v jednom z mála křesťanských časopisů pro děti "KROKY". Více než tisícovka malých čtenářů se těší na každé nové číslo. Zvyšování finančních nákladů však ohrožuje další vydávání časopisu. Zachránit jej mohou čtenáři, kteří včas zaplatí předplatné ve výši 150,- Kč, případně ti, kdo již dětskému vyprávění odrostli, ale jsou ochotni sponzorsky přispět na dobrou věc. Redakce časopisu přeje všechno nejlepší (především přežití) do nového roku.

[\[předchozí číslo\]](#) [\[další číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)